

menn verða skýrdir bert at hugsa um sitt eigna valdemi, og at aðrir so gera ov litið fyrri sitt valdemi. Sum dæmi kunnu vit kanska nevna sjúkráhusmálið, har eitt nú formaðurin í Læknafelagnum helt, at tingmenn úr Klaksvík vóru nógv betri lokalpatriotar enn t.d. tingmenn úr Havn, tá tað snýr seg um útbýgging av sjúkráhusverkinum. Hverja viðmerking hefur tú til tað?

— Tá uppskotið um nýtt landsjúkráhus við øllum teimum deildum, sum har eru í dag, iroknað statshospitalið, varð samtykt á tingi, var eg við til at samtykkja tað. Sat tá sjálvur sum formaður í sosialu nevndini, sum hevði málið um hendi. Taka vit útgangspunkt í tí, so eri eg ikki samdur í tí, læknafelagsformaðurin sigur. Tá Petur Mohr Dam gjørdist lögmaður segði hann, at nú skuldi sjúkráhusbyggingin fremjast. Hesum vildu læknar ikki trúgva, men teir finga annað at siggja. Síðan hefur ein stoðug útbýgging verið á læknaøknum. Teir gloyma bara at fortelja okkum, at trotið uppá læknar á flestu økjum hefur í stóran mun tarnað útbýgging í ártíggjur.

Læknamentaliteturin, um eg so má siga, hefur ikki gjørt tað lættari hjá politikarunum at tikið skilagóðar stoður.

Eftir míni meting hefur tjákið í heyst um ortopedina liggið á einum slíkum stoði, at ein má krossa seg.

— Men, sigur Jákup viðari — eg havi havt stóran áhuga fyrri, at vit hava eitt vælvirkandi sjúkráhus

bæði í Havn, í Klaksvík og á Tvøroyri. Hvat viðvíkur ortopediini, sum nú hefur verið so nógv frammi so havi eg mína avgjördu hugsan um, hvussu hetta málið kundi verið best loyst, men hetta var so tann loysnin, sum meiriluti fekst fyrri — og hana mugu vit so liva við.

— Men eg verði stórliga vónsvikin, um vit ikki nú fáa ortopediskan útbúan lækna á Landssjúkráhusinum, tí tað er á Landsjúkráhusið at tey stóru skaðabrotini koma — og at vit skulu byggja út til hetta endamál — tað er ein samgongusemja.

Jákup leggur tó aftrat, at tað kann vera, at alt hefur ikki gingið, sum ein hevði ætlað tað, men kortini hefur tað verið ein sera hendingarik tíð á tí økinum síðani 1958.

— Ein tann størsti trupulleikin tá var at fáa útbúið fólk til sjúkráhusini og hetta hefur verið ein trupulleiki til dagin í dag. Tann loysnin vit finga nú við eini neyðsemju var ikki tann ideella loysnin eftir minum tykki. Men tað er so eitt stórt tak, at vit hava fingið gongd á hetta málið.

Havnin og restin!

— Tað hefur nógv verið tosað um centralisering og desentralisering. Tórshavnar býráð hefur lagt nógvá orku í at gera ymsar útbýggingarætlanir fyrri kommununa, eitt nú er ætlanin at byggja nýggjan flogvøll á Glyvursnesi. Hvat heldur tú um slíkar ætlanir?

— Vit, sum eru valdir á ting, hava eisini ábyrgd av, at málsetningurin, sum semja hefur verið

um, at tað er javnvág í landinum, soleiðis at tað verður liviligt á øllum plássum, verður fylgdur. Vit vita, at fólkavøkstur er í høvuðsstaðnum. Men Havnin má ikki vera ein so kraftandi magnet, at bygdinarnar tømast og trýstið á Havnina gerst so stórt, at restin av landinum liður undir tí.

Sjálvur haldi eg, at tað er heilt óneyðugt at trýsta veldugar uppgávur inn á økið her í Havn nú í skundi við m.a. at skula byggja flogvøll og Sundsdeplil. Hetta er nakað vit kunnu biða við. Eg dugi ikki at siggja, hvi hetta skal hava slíkan skund. Vit hava tíð at biða, tíðin fer ikki frá okkum.

— Men hefur ikki leiðslan í Havn vist á, at okkum tørvar framleiðandi virkir sum eitt nú kunnu økja um okkara útflutning! og tiskil hefur givið grønt ljós fyrri Sundsdeplinum!

— Nú skal eg ikki bara leggja eftir leiðsluni í býráðnum, tí hon hefur eisini vist góðar eginleikar eitt nú at gera miðvisar ætlanir. Men ætlar býráðið at reka ein politikk, sum ger, at høvuðsstaðarumráðið fer at virka sum ein kraftmagnet fyrri fólk aðrastaðni í landinum, so kemur Havnin fyrr ella seinni at skula loysa sera torforar uppgávur, eg hugsi ikki minst um bústaðartørvin, og hannskal ein so avgjørt ikki undirmeta.

Hvat viðvíkur nýggjum virkjum og framleiðandi idnaði, so kann eingin hava nakað sum helst imóti, at slík verða bygd í Havn, tvørturímóti.

Men tá tað snýr seg um Sundsdeplin, so eru tað heilt onnur viðurskipti, sum stinga seg upp, mest tað, at fáur veit reiðiliga, hvat tað er, sum hesin so nógv umrøddi miðdeplil skal innihalda.

Vit spurdu at enda Jákup Lindenskov, hvat hann hefur at siga til møguleikan at gera alt landið til eitt valdemi?

— Tann besta loysnin fer allar tíðir at vera, at

Tað verður so neyvan tann óbra lukkan at reka bara ein sovørðan politikk á idnaðarøkinum.

Sum er sannað av hesum myndum í Havn, tí

Jákup Lindenskov rekti tingfarmanstærvið í tveir

at gera alt, sum er at gera her í lötuni. Lat okkum biða eitt sindur — stoðga á.

Vit spurdu at enda Jákup Lindenskov, hvat hann hefur at siga til møguleikan at gera alt landið til eitt valdemi?

— Tann besta loysnin fer allar tíðir at vera, at

fólkið á staðnum er umboðað á tingi og hefur ábyrgd og harvið er við til at avgera sína egna lagnu, eins væl og tað er við til at menna samfelagið sum heild.

Eitt valdemi! So avgjørt nei.

jan

Bygdinarnar eiga at hava møguleikan at tosa sínar sakir á tingi og tær eiga at vera hoyrðar

— Eg dugi ikki at siggja, hvi øll hendu útbýggingin skal hava slíkan skund sigur Jákup Lindenskov, tingmaður, sum heldur at bæði flogvøllur og Sundsdeplil kunnu biða